

ZARZĄDZENIE

Dnia 10 kwietnia 2024 r.

Przewodniczący Wydziału I Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu

Najwyższego:

SSN Marek Motuk

po zapoznaniu się z zażaleniem I. N. – pełnomocnika D. W.

na zarządzenie z dnia 20 marca 2024 r., sygn. akt I ZI 87/23, o odmowie przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. S. D.

na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390, zwanej dalej „ustawą – Prawo o prokuraturze”) w zw. art. 135 § 14 ustawy – Prawo o prokuraturze oraz w zw. z art. 135 § 3 *a contrario* ustawy – Prawo o prokuraturze

z a r z ą d z i ł

odmówić przyjęcia zażalenia jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 20 marca 2024 r. przewodniczący sądu dyscyplinarnego odmówił przyjęcia wniosku I. N. – pełnomocnika D. W. o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. S. D., wobec uznania, że wniosek nie spełnia warunków formalnych wskazanych w art. 119 § 1 k.p.k. oraz nie został sporządzony i podpisany przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł pełnomocnik D. W., wskazując, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 87 § 1 k.p.k., bowiem w świetle tego przepisu jest on osobą uprawnioną do reprezentowania swojego mocodawcy w postępowaniu w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Zgodnie z treścią art. 135 § 3 ustawy – Prawo o prokuraturze „Wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, sporządza i podpisuje pełnomocnik będący adwokatem albo radcą prawnym”. Należy przypomnieć, że adwokatem jest osoba wpisana na listę adwokatów, o której mowa w art. 68 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1184, z późn. zm.), niezawieszona w wykonywaniu czynności zawodowych, zaś radcą prawnym jest osoba, która uzyskała wpis na listę radców prawnych i złożyła stosowne ślubowanie, stosownie do treści art. 23 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 499) oraz której prawo wykonywania zawodu radcy prawnego nie zostało zawieszone.

Z dokumentacji zgromadzonej sprawie nie wynika, aby I. N. – występujący w sprawie jako pełnomocnik D. W. – legitymował się uprawnieniem do wykonywania zawodu adwokata lub radcy prawnego. Nie może zatem występować w niniejszej sprawie w roli pełnomocnika procesowego.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w zażaleniu, należy wskazać, że przepis art. 87 § 1 k.p.k. wskazuje tylko, że „Strona inna niż oskarżony może ustanowić pełnomocnika”, jednak dalsze przepisy tego kodeksu oraz ustaw szczególnych precyzują, kto może takim pełnomocnikiem zostać. W postępowaniu w sprawie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej takim przepisem szczególnym jest art. 135 § 3 ustawy – Prawo o prokuraturze, który jednoznacznie wskazuje, że wniosek o pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej – jeżeli nie pochodzi od prokuratora – może wnieść jedynie pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym.

Jako że wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej wspomnianego wyżej wymagania nie spełnia, w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie art. 429 § 1 k.p.k. stosowany w niniejszym postępowaniu na mocy odesłań zawartych w art. 171 pkt 1 oraz w art. 135 § 14 ustawy – Prawo o prokuraturze, zgodnie z którym odmowa przyjęcia środka odwoławczego następuje w sytuacji, jeżeli został on wniesiony przez osobę nieuprawnioną.

Z tych też względów postanowiono, jak na wstępie.

[M. T.]

[ms]